

що перше; стануть чисто ходити коло корів, і в хаті вже більша чистота — новий аргумент приточував Тряслю.

Серед тої розмови й не спостерегли, як з поза хат випустили два воза, що вертали з міста з кружівками й пачишем. Біля приходу задержалися, проти них вибіг парох і учитель тай стали оглядати. Хоч оглядати і не було що: мантиї обвинені соломою й занакочані.

— Нічо не зіснувало ся? — спитав Тряслю.

— Нічо, їдемо поволі.

Перший погонич виняв ізза назухи письма з пошти й подав парохови.

Пан-отець переглядав усе скоро, аж його зір пав на якийсь урядовий акт з окружної шкільної ради. Скоро розгорнув тай став читати.

— Чорт би їх побрав! — пробурмотів.

— Чого така досада? запитав учитель, відвертаючи очі від воза на пароха Тряслю здвигнув раменами і вагаючи ся, подав письмо учителеви. Хвилю було тихо — парох слідив вираз лиця учителя. По хвилі стрінули ся їх очі.

— Мене переносять? ze względów służbowych?

— Як бачите...

Вози рушили до читальні, учитель і єввищеник остали на місці. Мовчки вернули до саду.

— Аджеж інспектор обіцяв мені в липні що я дістану тут сталу посаду, ще липні конкурс мали тепер оголосити. Йі й не мав жаднівського слідства й за що мене переносять?

— За що? А чому ви не безхарактерні? Чому не „porządny Rusin”? — спитав з досадою Тряслю. — За се сталиб ви в коротці й директором. А ви й до читальні ходили зі мною тай до каси, загалом брали участь в роботі в селі — от за те й переносять. Чогож хочете? Чорт би їх побрав! Щоби потушили ся! — По хвилі додав:

Саме тепер, коли вас найбільше потреба в селі!

Хвилю снідли мовчки, оба задумані. Тряслю заглянув ще раз у письмо й докниг:

— Вас кинули до Лужка, то дуже в горах, щось п'ять